

Jeg skal endelig sige et Par Ord om Ændringsforslag Nr. 174, som er stillet af socialdemokratiske og radikale Medlemmer af Finansudvalget, og som gaar ud paa at slette en Tekstanmærkning angaaende Asaa—Ørsø-Banen, hvorved denne Bane udslettes af Tilværelsen. For at slutte mig til en saadan Foranstaltning maatte jeg være overbevist om, at det er uheldigt at gennemføre denne Bane. Det forholder mig saaledes, at Banens Anlæg er vedtaget ved Lov, og at saavel det paagældende Sogneraad som Hjørring Amtsråd har ønsket den, har bevilget Tilskud til den og paa gentagne Henvendelser fra Ministeriet — jeg tror i 1909 og i alt Fald i 1911 — har erklæret, at de staar ved deres Tilbud og fremdeles ønsker denne Bane. Paa den anden Side ser jeg og har ogsaa hørt, at der er stærke Kræfter i vedkommende Befolkning, som anser Banen for uheldig. Hvilken af disse to Parter der har Ret, har jeg for mit Vedkommende, skønt jeg har bestræbt mig ret ærligt derfor, ikke formaaet at komme til Klarhed over. Det er muligt, at jeg, hvis vi senere under Forhandlingen hører lokalkendte Folks Ræsonnement, kan komme til Bunds i Sagen, og at der kan blive leveret mig saa stærke Grunde for den Mening, at denne Bane er uheldig og forkastelig, at de kan overvinde min Utilbøjelighed til at omstyrte, hvad der er vedtaget af Rigsdagen med Tilslutning af de paagældende Landsdeles forskellige repræsentative Institutioner, men saa meget maa man dog fordre i en saadan Sag. Man kan ikke, fordi man ser modstridende lokale Kræfter i Virksomhed derovre, sige saaledes: Jeg forstaar ikke, hvem der har Ret, altsaa stemmer jeg imod. Det kan man efter min Mening ikke gøre, naar der foreligger noget vedtaget. For at omstyrte det vedtagne maa man have en bestemt Overbevisning om, at det er galt og helst bør udryddes igen. Hvis det ikke lykkes under den følgende Debat at bibringe mig en saadan Anskuelse, vil jeg være saa konservativ at foretrække det bestaaende. (Afbrydelse af *Zahle*). Der er et æret Medlem, der ikke forstaar dette Standpunkt. Det var vist et æret Medlem, der ikke kalder sig konservativ, og saa kan det jo nok hænde, han ikke forstaar mig. Men jeg vil gerne føje til, at mine Udtalelser selvfølgelig staar for min egen Regning. Intet vilde i og for sig være mere utilbørligt end, om man i en Sag som denne, hvor det drejer sig om lokale Interesser, stemte efter partipolitiske Stand-

punkter. Det vilde være ganske meningsløst. Selvfølgelig antager jeg, at hver enkelt paa sin Side vil høre Argumenterne for og imod og stemme efter det Resultat, han saa kommer til. Dette kan ikke være nogen politisk Sag.

Maegaard: Som det høje Ting vil have lagt Mærke til, har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag til Finanslovsforslagets § 15. Det gaar ud paa, at der fra Statens Side ydes et Tilskud til Forbedring af Havneforholdene ved Allinge-Sandvig paa 50,000 Kr. aarlig i 3 Aar, og det er mit Haab, at der, hvis dette Ændringsforslag bliver vedtaget, kan skabes en Mulighed for, at Forholdene derovre bliver ordnet saaledes, at Havnen ikke alene kan komme til at tjene Byen, men ogsaa Oplandet i den Henseende, hvortil den er bestemt. Det er en stor Sum, der her er Tale om, og naar jeg ikke viger tilbage for at stille et saadant Ændringsforslag, er det, fordi Havneforholdene der i Sammenligning med andre Byers Havneforhold er saadanne, at jeg mener, de absolut bør ændres. Det er selvfølgelig ikke saa let paa kort Tid at klarlægge for Folk, der ikke er kendt med Forholdene paa Stedet, hvorledes disse rettest bør ændres, men jeg skal dog forsøge at give en kort Beskrivelse af Tilstanden og Sagens Gang.

Denne Sag vedrørende en Ændring af Havneforholdene ved Allinge-Sandvig har været fremme i 15—16—18 Aar, tror jeg, og været Genstand for stadig Forhandling i Byraadet under saadanne Former, at der fra Byraadets Side er tilgaaet Lovgivningsmagten det ene Andragende efter det andet om, at den vil træde hjælpende til og støtte Kommunen med Hensyn til denne Sags Løsning. Jeg vil indstændigt ønske, at der saavel fra Ministeriets som fra Finansudvalgets Side maa blive taget Hensyn til mit Ændringsforslag, og at det maa blive taget op til velvillig Behandling, saa man nu kan komme til et Resultat. Sker det ikke, ser jeg ikke rettere end, at Allinge-Sandvig Kommunes økonomiske Bæreevne til sidst vil briste. De forskellige Andragender til Bevillingsmyndigheden har været ledsaget af Planer over den ønskede Ordning saavel som af Overslag og Beskrivelser. Disse Planer er udarbejdet i Slutningen af Halvfemserne af Havneingeniør Paulli, og de er blevet stærkt anbefalet af alle sagkyndige. De har egentlig kun den Fejl at være meget dyre, idet deres Gennemførelse kræver en Udgift af mellem 8 og 900,000 Kr. Det er en stor